

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **Mgr. P. Ch.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Veselým
sídlem Nerudova 348, 432 01 Kadaň

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I.** Žalovaný je povinen rozhodnout o žádostech žalobce o poskytnutí informací ze dnů 30. 9. 2014 a 6. 10. 2014, evidovaných pod čísly 2014/64740, 2014/64742 a 2014/66029, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 200 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Veselého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 4. 2. 2021 domáhal ochrany před nečinností žalovaného při poskytování informací ve věci

žádostí žalobce o poskytnutí informací ze dnů 30. 9. 2014 a 6. 10. 2014, které byly evidované pod čísla 2014/64740 (*v žalobě zjevným nedopatřením nesprávně označeno jako 2014/647040* – pozn. soudu), 2014/64742 a 2014/66029 a spojené v jedno řízení (dále jen „žádosti“).

II. Žaloba

2. Žalobce uvedl, že poté, co rozhodnutím ze dne 13. 1. 2020, č. j. X ministryně práce a sociálních věcí (dále jen „ministryně“) zrušila na podnět správního soudu předchozí rozhodnutí žalovaného o žádostech, měla 30 dnů na předání spisu žalovanému, který měl poté žádosti o informace vyřídit nebo vydat rozhodnutí do dalších 15 dnů podle § 14 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Lhůta pro rozhodnutí o žádostech marně uplynula dne 4. 3. 2020.
3. Žalobce proto podal dne 14. 12. 2021 stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádostí o informace, čímž bezvýsledně vyčerpal prostředky, které právní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný podrobně rekapituloval skutkový stav. Potvrdil, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2019, č. j. X, bylo pravomocné rozhodnutí ministryně ze dne 23. 5. 2017, č. j. X zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dále uvedl, že žalobcem požadované informace neexistují, neboť jsou buď skartované, nebo (jako např. v případě životopisů členů rozkladové komise) neexistují. K vyjádření žalovaný připojil m. j. rozhodnutí ministryně ze dne 13. 1. 2020, č. j. X, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2015, označené třemi č. j. 2014/64740-112/3, 2014/64742-112/3, 2014/66029-112/3, jímž bylo podle § 15 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 8a InfZ odmítnuto poskytnutí informací týkajících se rozkladové komise ministryně práce a sociálních věcí, a věc byla vrácena žalovanému.
5. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

IV. Replika žalobce

6. V replice ze dne 20. 5. 2021 žalobce upozornil, že žádosti o informace byly podány již v roce 2014 a žalovaný do dnešního dne nedokázal řízení ukončit v souladu s InfZ. Dále uvedl, že právní názor žalovaného, že nemusí na žádosti nijak odpovídat, je mylný ze tří důvodů. Jednak InfZ pamatuje na odmítnutí informace pro neexistenci v ust. § 2 odst. 4, žalobce má proto právo na zákonem předpokládaný postup. Druhak povinnost nějak odpovědět, byť i negativně, je součástí práva petičního podle čl. 18 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Třetí důvod vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, která zapovídá použití § 2 odst. 4 InfZ v případě, kdy je neexistence informace důsledkem nezákonného jednání povinného, bez toho, aby povinný učinil kroky k tomu, aby požadované informace zrekonstruoval.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud projednal žalobu podle ustanovení § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož platí, že *„ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“* Městský soud přitom rozhodoval podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
8. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a souhlas žalobce byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován. Žalobce navrhl, aby soud provedl důkaz listinami, které jsou obsahem správního spisu; z něj však soud při posouzení věci obligatorně vycházel.
9. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
10. K formulaci výroku rozsudku vydaného podle § 81 odst. 2 s. ř. s. ve věci ochrany proti nečinnosti při vyřizování žádosti o informace podle InfZ se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2009, č. j. X tak, že *uložení povinnosti rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informací neznamená, že žalovaný nemůže informace poskytnout. Výrok napadeného rozsudku je třeba vykládat ... tak, že žalovaný se povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve lhůtě soudem určené zproští poskytnutím všech požadovaných informací v téže lhůtě, neboli že soudem uložená povinnost zahrnuje jak možnost povinného subjektu rozhodnout o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, tak možnost žádosti plně vyhovět (tj. všechny požadované informace poskytnout), popřípadě možnost žádosti za zákonem stanovených podmínek částečně vyhovět a částečně rozhodnout o jejím odmítnutí.*
11. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce proti namítané nečinnosti žalovaného správního orgánu vyčerpал všechny přípustné procesní prostředky – takovým prostředkem je ve věcech poskytování informací podle InfZ totiž právě stížnost na způsob při vyřizování žádosti o informace podle § 16a a násl. InfZ (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu usnesení ze dne 20. 10. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, č. 3847/2019 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).
12. Stížnost podle § 16a InfZ je specifickým prostředkem ochrany proti nečinnosti při vyřizování žádosti o informace. Jejím bezvýsledným podáním (tj. nevyřízením ve lhůtě stanovené zákonem, tj. 7 dnů od doručení stížnosti pro její předání povinným subjektem nadřízenému orgánu a 15 dnů pro rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti) je proto splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které k ochraně proti nečinnosti stanoví procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu, pro podání správní žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.

13. Pro posouzení důvodnosti žaloby bylo relevantní, zda žalovaný žalobcem požadované informace měl či měl mít a zda je žalobci poskytl, resp. v jakém rozsahu, případně, pokud informace neposkytl, zda vydal rozhodnutí.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
15. Žalobce podal ve dnech 30. 9. 2014 a 6. 10. 2014 tři žádosti o poskytnutí následujících informací:
 - 1) seznam členů rozkladové komise, kteří hlasovali o usnesení o návrhu, který poté byl předložen ministryni ve věci, který se poté stal rozhodnutím ministryně ze dne 7. 6. 2013 č. j. X, s vyznačením, kteří jsou nebo byli zaměstnanci ministerstva;
 - 2) kopii pozvánky na jednání rozkladové komise, kde se rozkladová komise usnášela o návrhu z bodu 1;
 - 3) kopii pozvánky na jednání rozkladové komise předcházející jednání rozkladové komise, kde se rozkladová komise usnášela o návrhu z bodu 1;
 - 4) seznam členů rozkladové komise s informací, kdo byl nebo je zaměstnancem ministerstva;
 - 5) vyznačení, kdo je předseda a místopředsedové;
 - 6) všechny návrhy na jmenování do této komise za poslední čtyři roky;
 - 7) životopisy všech členů rozkladové komise;
 - 8) návrh rozkladové komise a konečné rozhodnutí z roku 2009, kdy ministr rozhodl proti návrhu rozkladové komise;
 - 9) kopii pozvánek na jednání rozkladové komise za poslední čtyři týdny.
16. Žalovaný spojil žádosti do společného řízení a následně poskytl informace v bodech 4) a 5), ve zbytku vydal rozhodnutí o odmítnutí. K rozkladu (prvnímu) žalobce bylo rozhodnutí žalovaného ministryní zrušeno. Žalovaný poté novým rozhodnutím opět odmítl informace poskytnout a toto rozhodnutí bylo k rozkladu (druhému) žalobce znovu ministryní zrušeno. Následně rozhodnutím ze dne 13. 8. 2015, označeným třemi č.j. 2014/64740-112/3, 2014/64742-112/3, 2014/66029-112/3, žalovaný i potřetí žádosti nevyhověl.
17. Konkrétně k bodu 1) žádosti žalovaný odkázal na § 134 odst. 3 správního řádu, který vylučuje nahlížení do protokolu o hlasování. Poskytnutím informace by proto došlo k porušení správního řádu. V bodech 2) a 3) žalovaný odkázal na § 8a InfZ. Součástí pozvánky je totiž program jednání, který obsahuje údaje o osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrech, údaje o zdravotním stavu a další citlivé údaje osob, jejichž věci jsou projednávány. Ve vztahu k bodu 6) žalovaný sdělil, že konkrétní návrhy na jmenování nelze poskytnout. Jmenování členů rozkladové komise dle § 152 odst. 3 správního řádu je výhradní pravomocí ministra, žádný předchozí návrh na jmenování toto ustanovení nevyžaduje, případným návrhem není ministr vázán. Postup při jmenování, odvolání se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům žalovaného a pravomoc ministra zde nepodléhá kontrole. K bodu 7) žalovaný znovu odkázal na § 8a InfZ, neboť životopisy jsou souhrnem osobních údajů. K bodu 8) žalovaný opět odkázal na § 8a InfZ s ohledem na ochranu osobních údajů, jelikož každé rozhodnutí obsahuje údaje o osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrech, údaje o zdravotním stavu a další

citlivé údaje osob, jichž se rozhodnutí týká. K bodu 9) žalovaný taktéž odkázal na § 8a InfZ s ohledem na ochranu osobních údajů. Součástí pozvánky je totiž program jednání, který obsahuje údaje o osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrech, údaje o zdravotním stavu a další citlivé údaje osob, jejichž věci jsou projednávány.

18. Ministryně v rozhodnutí ze dne 23. 5. 2017, č.j. X, kterým zamítla rozklad žalobce, konstatovala, že skutečnost, že dle § 152 odst. 3 správního řádu návrh rozhodnutí předkládá ministrovi jím jmenovaná rozkladová komise, nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stejně tak jako skutečnost, že dle § 14 správního řádu jsou z projednáváné věci vyloučeny osoby, u nichž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Stejně tak § 134 odst. 3 správního řádu, který upravuje hlasování v části za středníkem, který vylučuje nahlížení do protokolu o hlasování, není nijak zpochybněn předcházející částí svého ustanovení ani ustanoveními § 152 odst. 3 a § 14 správního řádu. Pokud žalobce považuje tvrzení, že životopis je souhrnem osobních údajů, za úsměvné, je námitka irelevantní. Názor žalobce, že ke jmenování člena návrh nutný je, nemá zákonnou oporu. Tvrzení „*i kdyby nebyl, určitě byl*“, postrádá elementární logiku. Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí obsahuje i ustanovení, dle nichž bylo rozhodnuto, tj. konkrétně § 2 odst. 3 a § 8a InfZ, je námitka o jejich absenci bezpředmětná.
19. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 11. 2019, č. j. X, rozhodnutí ministryně ze dne 23. 5. 2017, č.j. X, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, jsou v dalším řízení správní orgány vázány. Tento právní názor lze shrnout tak, že ve vztahu k bodům 2), 3), 8), 9) žádosti o poskytnutí informací je odůvodnění nedostatečné a neúplné, nebyl proveden test proporcionality mezi právem na soukromí a právem na informace, potažmo nebyla posouzena možnost minimalizace zásahu do práva žalobce a sdělení informací za současné anonymizace údajů s ohledem na ochranu práv jiných osob, na což žalobce upozorňoval již v rozkladu. Ve vztahu k bodu 6) žádosti nebylo jednoznačně a srozumitelně uvedeno, zda žalovaný požadovanými informacemi (konkrétními návrhy) disponuje či nikoliv (například na základě statutu rozkladové komise) a případně odůvodněno neposkytnutí žalobcem požadované informace s odkazem na konkrétní ustanovení InfZ. Rovněž ve vztahu k bodu 7) žádosti nebyl proveden test proporcionality mezi právem na soukromí a právem na informace stran údajů členů rozkladové komise, tj. posouzeno, které náleží do veřejné sféry, a u kterých z nich veřejný zájem převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob, na což žalobce opět poukazoval již v rozkladu. V bodě 1) žádosti nebylo posouzeno poskytnutí informace ohledně přítomnosti členů rozkladové komise, k čemuž směřovala žádost žalobce, případně vysvětleno, proč v daném případě nelze poskytnout žalobcem požadované informace a v této souvislosti zdůvodněna i konkrétní aplikace ustanovení InfZ. Pokud bude i v dalším průběhu správního řízení opětovně zvažováno odepření poskytnutí požadovaných informací žalobci s poukazem na ochranu osobních údajů, bude muset být ve vztahu ke každé informaci náležitě posouzeno, zda ochrana soukromí u té které informace skutečně převáží nad právem žalobce na poskytnutí informací. Rozhodnutí pak bude muset být v této souvislosti i přezkoumatelným způsobem zdůvodněno. Nicméně u těch informací, kde na základě řádného posouzení převáží zájem na jejich poskytnutí, budou žalobci požadované informace poskytnuty.

20. Dne 13. 1. 2020, č. j. X, vydala ministryně rozhodnutí, kterým zrušila rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2015, označené třemi č. j. 2014/64740-112/3, 2014/64742-112/3, 2014/66029-112/3, věc mu vrátila k dalšímu řízení. Rozhodnutí ministryně bylo žalovanému předáno 17. 2. 2020. Žalovaný o žádostech žalobce o poskytnutí informací ze dnů 30. 9. 2014 a 6. 10. 2014, které byly evidované pod čísly 2014/64740, 2014/64742 a 2014/66029 a spojené v jedno řízení, dosud nerozhodl (s výjimkou bodů 4) a 5), kde informace již dříve poskytl).
21. Z ustanovení § 14 InfZ vyplývá, že standardním výstupem vyřízení žádosti o informace je poskytnutí informace /§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ/. Jinak lze žádost o informace pouze odmítnout podle § 14 odst. 5 písm. b) InfZ v případě neodstranění vad žádosti, především však tehdy, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví (srov. § 15 InfZ). Teprve pokud jsou pro to dány podmínky, lze žádost odložit /tj. případy, brání-li nedostatek údajů o žadateli postupu vyřízení žádosti o informaci - § 14 odst. 5 písm. a) InfZ a kdy informace nespadá do působnosti povinného subjektu - § 14 odst. 5 písm. c) InfZ/.
22. Není – li předmět žádosti o informace vyčerpán, tj. není-li informace poskytnuta úplně, anebo zcela odmítnuta, popř. částečně poskytnuta a ve zbytku odmítnuta, může se žadatel u nadřízeného orgánu domáhat stížností podle § 16a odst. 1 písm. b a c) InfZ ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, tj. požadovat, aby žádost o informace byla vyřízena i ve zbytku.
23. Nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) – c) InfZ a) postup povinného subjektu potvrdí, b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 4 InfZ, nebo c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
24. Jelikož žalovaný v zákonem předepsané lhůtě neposkytl žalobci v žádostech požadované informace v plném rozsahu, ani o žádostech zákonem předepsaným způsobem jinak nerozhodl, stal se tak nečinným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 As 18/2017 – 55). Žalovaný ostatně svou nečinnost v řízení ani nespороval, na svou obranu pouze konstatoval, že „... *požadované informace však neexistují, neboť jsou buď skartované, nebo (jako např. v případě životopisů členů rozkladové komise) neexistují.*“
25. Soud závěrem poznamenává, že právo na informace zakotvuje na úrovni ústavního pořádku článek 17 Listiny. Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci jsou klíčovými prvky vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, N 223/59 SbNU 217, č. 223/2010 Sb. ÚS). Právo na informace tak poskytuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Jedním z hlavních významů veřejného subjektivního práva na informace je, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů

právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, čj. 2 Ans 13/2012-14). S ohledem na význam ústavně zaručeného práva na přístup k informacím je nutné k odmítnutí poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím přistupovat velice opatrně, a to i ohledem na požadavek obsažený v čl. 4 odst. 4 Listiny, který stanovuje, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Pokud je tedy povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle InfZ, musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu, primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoliv jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až § 11 InfZ. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má totiž povinnost je opět vytvořit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS.).

VI. Závěr a náklady řízení

26. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu podle § 81 odst. 2 s. ř. s. důvodnou, a proto žalovanému uložil, aby o žádostech žalobce 30. 9. 2014 a 6. 10. 2014, evidovaných pod čísly 2014/64740, 2014/64742 a 2014/66029 rozhodl. Žalovaný buďto informaci poskytne v úplném rozsahu podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ nebo podle ustanovení § 15 InfZ vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, když kombinace částečného vyhovění žádosti o informace a rozhodnutí o částečném odmítnutí informace je možná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 8/2009 – 86). K vyřízení žádosti městský soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu vycházející z ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) InfZ, podle kterého je povinný subjekt povinen o žádosti o informaci povinen rozhodnout do 15 dnů od přijetí žádosti.
27. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce na nákladech řízení částku 12 200 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku 2 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. d) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu třech úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně třech režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce ani na výzvu soudu neprokázal, že je plátcem DPH, vycházel soud při rozhodování o nákladech řízení z toho, že plátcem této daně není.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2021

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu